

[REDACTED]		FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 1.	
[REDACTED]		FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 1.	
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		FŐLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:	
Ügyszám:	IV/671-0/2014	Postán / Gyűjtőlárda / Személyesen / E-mailen / Faxon	
Érkezett:	2014 MÁRC 28.	Érkezett: 2014 MÁRC 14.	
Példány:	1	PÉLDÁNY:.....IV.....	
Melléklet:	5 + 1 iratanyag db	MELLÉKLET:.....KÖZTÜK:.....	
	Kezelőiroda: [REDACTED]	FŐLAJSTROMSZÁM: UTÓIRATON:.....	

Magyar Köztársaság Alkotmánybírósága

részére

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Tárgy: Alkotmányjogi panasz

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alaptörvény 24. Cikk (2) bek. d) pontja, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§ a) és b) pontja alapján, a 30.§ (1) bek. szerinti határidőn belül

alkotmányjogi panasszal

fordulok Önökhöz a tisztességes hatósági eljáráshoz az Alkotmányban, az Alaptörvényben és a nemzetközi egyezményekben biztosított emberi jogaim súlyos sérelme miatt.

Kérelmeim:

1. Elsődlegesen kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a 2004. június 16-án történt meggyanúsításom jogellenességét és Alkotmányellenességét, tekintettel a Legfőbb Ügyészség 2003. július 7-én kelt [REDACTED] számú határozat utolsó bekezdésére, valamint a Be. 191.§ (1) bekezdésében írt kivételre alapozva. 1)

Kérem, szíveskedjen 2004. június 16-i hatállyal kimondani az ellenem folytatott eljárás megszűnését. Kérem a 2004. június 16-át követően az ügyben hozott valamennyi intézkedés, határozat (végzés, ítélet) megsemmisítését az Alkotmánybíróságról szóló tv. 43.§ (1)-(4) bekezdései szerint.

2. Másodlagosan kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg az ügyész kötelességszegését amiatt, hogy a 2006. június 16-án vádemelés nélkül lejárt kétéves abszolút nyomozási határidő esetére - a Be. 2006. június 16-án hatályos állapota szerint - a 190.§ (1) bek. i) pontjában számára előírt nyomozást megszüntető határozatot elmulasztotta meghozni. 2)

Kérem, hogy amennyiben nem az 1. pontban írt kérelmemnek adnának helyt, kötelezzék a Fővárosi Főügyészséget a 2006. június 16-án elmulasztott határozat pótlására, azaz az eljárás megszüntetésére. 3,

3. Kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Ítéltábla Bnyf.704/2004. sz. eseti döntése alapján BH2004.402. szám alatt kiadott „precedens” azon törvénysértését, amelyben a kétéves abszolút nyomozási határidő elteltével járó jogkövetkezmény elkerülése érdekében önkényesen megalkotta a szerinte külön „vádemelési szak”-ot. Azzal az indokolással, hogy az iratismertetéssel, vagy a vádemelési javaslattal a nyomozás befejeződött. Így az ügyésznek joga volt vádemelés nélkül is elmulasztani a nyomozást megszüntető határozat meghozatalát.

Kérem annak a ténynek a megállapítását, hogy a büntetőeljárás első fő szakasza a terhelt számára az alapos gyanú Be. 179.§ (1) bek. szerinti közlésétől a vádemelésig, vagy az eljárás megszüntetéséig tart, míg a második fő szakasza a Be. 217.§ (1) bekezdés szerinti vádemeléstől a jogerős ítéletig tart.

Kérem, hogy szíveskedjenek megsemmisíteni az [REDACTED] a [REDACTED] alatt hozott [REDACTED] előadott panaszok alapján az eljárás megszüntetésére kötelezni.

4. Kérem a t. Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Fővárosi Ítéltábla a [REDACTED] latt, 2013. november 20. napján hozott (részemre 2014. február 3-án kézbesített) jogerős ítéletében jogellenesen alkalmazta az „elkövetéskor” hatályos Btk. helyett a 2012. évi C. törvényt az 1995-2004. évek cselekményeinek elbírálására.

Kérem, szíveskedjenek megállapítani, hogy az Ítéltábla törvénsértően alkalmazta a 2001-2003. évek cselekményeire a 2007. július 1-én megalkotott törvényi tényállását a „fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet”-ről.

5. Indítványozom, hogy az első fokon eljáró Fővárosi Törvényszék az Alkotmánybíróságról szóló tv. 53.§ (4) bek. alapján függeszse fel a 4. pontban támadott bírói döntés végrehajtását.

Alkotmányjogi panaszomat és kérelmemet alapvetően az Indokolás I. részében előadott panaszomra alapozom. Azon túl, hogy álláspontom szerint az I., II., III. és IV. részben előadottak külön-külön is alkalmasak az ítélet hatályon kívül helyezésére, azokat, valamint a kérelmemhez csatolt mellékleteket az eljáró ügyészi és bírósági szervek általános magatartásának megítélése érdekében adtam elő.

Bevezetőül előadom, hogy a jelen kérelmemben előadott panaszommal 2007 januárjában már megkerestem a t. Alkotmánybíróságot, amelyre az Alkotmánybíróság Főtítkára nevében kaptam választ. A 2007. február 15-én a 175/J/2007/2. levelükben arról tájékoztattak, hogy az akkor hatályos Alkotmány nem tette lehetővé az enyémhez hasonló panasz elbírálását. (1. melléklet) Ebben hozott változást az Alaptörvény 24. cikke. További lényeges különbség a hét évvel ezelőtti kérelmemhez képest abban áll, hogy az eltelt hét év alatt lezajlott kettő elsőfokú bírósági eljárás 3+1, azaz összesen 4 év tárgyalási időtartammal, majd 2013. november 20-án jogerős másodfokú ítélet született. A másodfokú bíróság a [REDACTED] 5. számú ítéletével 10 év börtönbüntetésre ítelt, amelyet jelenleg a Márianosztrai Börtönben töltek.

Adataim titkos kezelését nem kérem.

Az Alaptörvény, illetve a nemzetközi szerződések megsértett rendelkezéseit a 11.sz. melléklet tartalmazza.

INDOKOLÁS

I.

A BRFK 2004. június 16-án gyanúsítást közölt velem a [REDACTED] érdekkörében elkövetett csalás gyanújával. **Ezt megelőzően,** a Bankfelügyelet feljelentése alapján a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság (PMRFK) 1997 februárjában a feljelentésben közölt gyanú tárgyában nyomozást indított. Ezen korábbi eljárás során 1998. szeptember 18. napján a nyomozó hatóság közölte velem a jogosulatlan pénzügyi tevékenységnek a [REDACTED] [REDACTED] font ismertettett tevékenységére, mint tényállásra alapozott gyanúját. Az akkori nyomozás is széles körben, nem csupán a [REDACTED] hanem a szövetkezet valamennyi érdekeltjére, vállalkozására kiterjedően folyt. A nyomozó hatóság házkutatást tartott, és számos okiratot foglalt le. Később, **1999. október 19. napján** a nyomozó hatóság – a jelenlegivel azonos magatartásom alapján – **csalással,** 1999. november 19-én számvitel

rendjének megsértése bűncselekmény elkövetésével is **meggyanúsított**. Ezt a nyomozást a **Pest Megyei Főügyészség 2003. március 21. napján kelt [REDACTED] számú határozatával megszüntette**. A három és fél évig tartó csalás gyanúsítást a főügyészség határozatában az alábbi szavakkal zárta le (20. o.) : „*A különösen nagy kárt okozó csalás büntetettével kapcsolatban a nyomozás bizonyíték hiányában történő megszüntetését indokolta, hogy nem bizonyítható kétséget kizáró módon [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] haszonszerzési célzat, mint tényállási elem.*”(21. o.): „*Mindezen adatok alapján nem állapítható meg kétséget kizáró módon, hogy a [REDACTED] üzletrésztőkeként nyilvántartott tőke valóban [REDACTED] haszonszerzési céllal nem létező szövetkezeti [REDACTED] befektető magán- és jogi személyek részére.* (2-4. melléklet)

A megszüntetést a [REDACTED] [REDACTED] t üzletrésztőke képzési és forgalmazási gyakorlata tekintetében a bűncselekmény elkövetésének bizonyíthatósága hiányával indokolta. A határozat indokolásából azonban kiderül, hogy a bizonyíthatóság hiányát nem a bizonyítékok rejtve maradása, hanem azok tartalma indokolta. Az indokolás – a rendelkező rész jogszabályi hivatkozásával ellentétben – gyakorlatilag azt állapította meg, hogy az eljárás alá vont cselekmények nem bűncselekmények. A **Legfőbb Ügyészség a megszüntető határozat ellen benyújtott feljelentői panaszt a [REDACTED] számú határozatával elutasította**. A határozat indokolásában kinyilatkozta, hogy az esetleges további nyomozásnak - tekintettel a Be. 2003. július 1. napján hatályba lépett kétéves nyomozási határidőre, **mint garanciális határidőre** - törvényi akadálya van, hiszen akkor már közel **öt éve** voltam gyanúsított. (5. melléklet)

A BRFK a **Legfőbb Ügyészség által hivatkozott garanciális határidő, továbbá a Be. 191.§ (1) bek-ben jelölt kivétel** ellenére a „ragaszkodott” a meggyanúsításomhoz. Majd a PMRFK által készített nyomozási iratok, illetve a saját nyomozási irataik nyilvánvalóan **azonos elkövetési cselekményre vonatkozó tartalma** ellenére, az álláspontom szerint jogellenesen indított eljárás folytatásához. (6. melléklet) A Fővárosi Főügyészség hathatós közreműködésével indítványozta az előzetes letartóztatásomat, illetve a személyes és családtagjaim, illetve a [REDACTED] és érdekeltségébe tartozó vállalkozások teljes vagyonának zár alá vételét. Az indítványnak részben helyt adva a BKKB nyomozási bírója (akit a **Fővárosi Bíróság**, miután kiderítettem, hogy az illető bíró korábban rendőrtisztként eljár ellenem, és ezen tényeket elismerve a bírónő visszamenőlegesen is elfogultnak vallotta magát velem szemben 2006. májusában **kizárt az eljárásból**) elrendelte a házi őrizetemet, a magánvagyonom teljes, és a vállalkozások vagyonának részleges zár alá vételét.

Tekintettel a közölt **csalás gyanúsítás** „ismerős” tartalmára, én már 2004. június 16. előtti tanúkihallgatásaim során, majd a 2004. június 16. napján tartott gyanúsított kihallgatásom alkalmával, és a későbbiekben **több alkalommal is jeleztem, hogy az ebben az eljárásban vizsgálat alá vont magatartásomat a Pest Megyei Rendőr-főkapitányság korábban már részletesen vizsgálta.**

Álláspontom szerint, a BRFK, mint eljáró nyomozó hatóság és a nyomozást irányító Fővárosi Főügyészség eljárása súlyosan megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogomat, amikor a 2003. július 7. napján jogerősen megszüntetett, öt évig tartó gyanúsításom, a Legfőbb Ügyészség által alkalmazott, 2003. július 1-jén hatályba lépett alkotmányos garanciával járó **két éves abszolút határidő ellenére, azonos „elkövetési cselekmények” vizsgálatára ismét** nyomozást indított ellenem.

A nyomozó hatóság mindkét nyomozás során elsősorban a [REDACTED] alapításának körülményeit, a szövetkezet tagfelvételi gyakorlatát, a részjegyzeteket, a tagi kölcsönök gyűjtésének és a szövetkezeti üzletrésztőke képzésnek, illetve abból szövetkezeti üzletrészeknek a tagok részére történő juttatásának szabályozását és gyakorlatát, továbbá a szövetkezet cégalapítási és befektetési tevékenységét vizsgálta. Ezek és más hasonló, a

vádakban szereplő cselekmények, mint tőkeemelés, kötvényvásárlás, stb. magától értetődően azonosak a két eljárás során, hiszen mindkét eljárás során a [REDACTED] tevékenységét, valamint ugyanazon személyek cselekményeit vizsgálta mindkét nyomozó hatóság és mindkét ügyészség. Az alapítástól egészen 2003-ig.

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2013. november 20. napján kelt, 3.Bf.344/2012/95.számú jogerős ítélet 18-19. oldalán foglalkozik a jelen kérelem I. részében, azonos „elkövetési cselekmény” tárgyával kapcsolatos panaszommal. (7. melléklet) Előbb tényként állapítja meg az azonos cselekmény miatt folyamatban volt eljárást. Ezután azt tartja fontosnak kiemelni, hogy

„a Be. 6.§(3) bek. d) pontjában foglalt többszöri eljárás tilalma jogerős bírósági határozathoz fűződik.”

Az ítéltábla indoklása téves.

Az ellenem 2004. június 16-án indított ismételt nyomozást **nem az ítéltábla által hivatkozott tilalom miatt sérelmezem**, hanem a Be. 191. § (1) bek. rendelkezése, az abban előírt kivétel meglétére hivatkozva.

„A nyomozás megszüntetése – ha e törvény kivételt nem tesz – nem akadályozza annak, hogy ugyanabban az ügyben utóbb az eljárást folytassák.”

A hivatkozott kivétel ebben az esetben a Legfőbb Ügyészség 2003. július 7-én kelt Kf.5678/1997/21-I. számú határozatában alkalmazott törvényi rendelkezés a kétéves abszolút nyomozási határidő jogkövetkezménye.

Ez az a kivétel, ami miatt a Fővárosi Főügyészségnek meg kellett volna tiltania, hogy a BRFK 2004. június 16-án meggyanúsítson az 1998-2003. között ellenem folytatott nyomozás tárgyával azonos „elkövetési cselekmény” miatt, csalás minősítéssel.

Lejebb az Ítéltábla a tettazonosság tekintetében így ír:

„A jelen vád tárgyát képező hűtlen kezelés büntette, csődbüntett és tőkebefektetési csalás büntette miatt [REDACTED] szemben eljárás nem folyt. Így a többszörös eljárás tilalma fel sem merülhet.”

Jelen panaszom első pontjában nem a vádirati minősítéseket, hanem kifejezetten a 2004. június 16-án közölt csalás gyanúsítást kifogásolom. A csalás gyanúsítás több, mint másfél évig tartott, míg a fenti idézetben említett gyanúsításokat jóval később, a jogellenesen indított eljárás vége felé, 2006. február 24-én közölték. Az Ítéltábla tévesen értelmezi az „ugyanazon elkövetési cselekmény” fogalmát, amikor az elkövető tényleges cselekménye helyett a Btk. különös részében az elkövetett cselekményre alkalmazott minősítés megnevezését említi.

Kérelemben sehol nem hivatkoztam „hűtlen kezelésre, csődbüntettre és tőkebefektetési csalásra”, amikor az ismételt nyomozást kifogásoltam, mivel nem az adott cselekmény minősítését, a Btk. szerinti megnevezést sérelmeztem, hanem kizárólag azt, hogy az előző (1998-2003.) nyomozás során vizsgált „elkövetési cselekmény” és a 2004. június 16-tól ellenem indult nyomozás „ugyanazon elkövetési cselekmény” azonosságát.

Nem véletlen, hogy az emberi jogokról szóló Egyezmény sem a cselekmény minősítésére, hanem az „ugyanazon bűncselekmény”, más, helyesebb fordításban „ugyanazon elkövetési cselekmény” fogalmára helyezi a hangsúlyt. Legalábbis az Emberi Jogok Európai Bírósága az „ugyanazon elkövetési cselekmény” és nem az arra használt minősítés megnevezés alapján hozott precedens értékű ítéleteket.

Érvelésemet maga az ítéltábla is megerősíti az ítélet 19. oldal utolsó 3 bekezdésében, amikor a BH 2010.289 eseti döntésre hivatkozva a törvényes vád legfontosabb elemeként idézi az „elkövetési magatartást”, azaz elkövetési cselekményt, és nem az annak minősítésére használt

szakkifejezést, mint pl. csalás. Nyilvánvaló, hogy a csaló nem azt mondja a sértettnek, hogy csalok, hanem valami megtevesztő szöveget azért, hogy a sértettnek hátrányt okozzon. Esetünkben „elkövetési cselekmény” volt a [REDACTED] alakuló közgyűlésén a szövetkezet megalakítása, az alapszabály közgyűlési szavazás által történő elfogadása, stb. Ezt minősítette 10-20 évvel később az ügyész és a bíróság csalásnak, jogosulatlan pénzügyi tevékenységnek, tőkebefektetési csalásnak, stb. Az alakulást követő 8 évben történt tőkeemeléseket vállalati és államkötvény vásárlásokat pedig hűtlen kezelésnek, illetve csődbüntettnek. Ezért téves alapvetően az ítéletábra álláspontja!

Az ügyészség azzal, hogy 2004. június 16-án ugyanazon elkövetési cselekmény miatt, az 1999. október 19-én közölt gyanújával azonos minősítéssel indított ellenem büntetőeljárás a Be. 191.§ (1) bek. tilalma ellenére, az eljáró bíróságok azzal, hogy az ügyészség alkotmányos sértő eljárását számos indítványom ellenére nem orvosolták, megsértették az Alaptörvény Szabadság és Felelősség XXIV. cikkét, az Egyezmény VI. cikk 1. bekezdését és az akkor hatályos Alkotmány 57.§ (1) bekezdését (11. melléklet).

II.

Később – 2004. június 16. napján - a BRFK hivatalosan közölte velem a [REDACTED] [REDACTED] t [REDACTED] kkori igazgatóságának tagjával, egyben a szövetkezet elnökével, a csalás „megalapozott” gyanúját.

A velem közölt gyanúsítás tényállása határozottan [REDACTED] említett tevékenysége, illetve egy másik szövetkezet [REDACTED] üzletrésztőke képzési gyakorlata volt, mivel az a [REDACTED] vagyoni hozzájárulásként történő teljesítésén alapult. A vizsgálat szerint a két szövetkezet ezen gazdasági eseményei egyben az én személyes magatartásomat, személyes „elkövetési cselekményeimet” is jelentették. Ezért gyanúsítottak meg ezen cselekmények elkövetésével.

A nyomozást az illetékes ügyész több alkalommal meghosszabbította. Egészen addig, hogy az utolsó esetben a legfőbb ügyészség a nyomozás lehetséges legvégső határidejéig, azaz a gyanúsítástól számított két éves időtartam utolsó napjáig, 2006. június 16-ig hosszabbította meg a nyomozást.

A nyomozás végső határidejéig nem történt vádemelés!

Az 1998. évi XIX. törvény (Be.) - 2006. június 16. napján hatályos – 176.§ (2) bekezdésének második mondata, a 190.§ (1) bekezdés i) pontja, hogy:

„176. § (2) Egy éven túl a legfőbb ügyész jogosult a nyomozás határidejének meghosszabbítására.

Ha a nyomozás meghatározott személy ellen folyik, a meghosszabbítás legfeljebb a gyanúsítottak a 179. § (1) bekezdése szerinti kihallgatásától számított két évig terjedhet.”

„190. § (1) Az ügyész a nyomozást határozattal megszünteti,

i) ha a meghatározott személy ellen folyó nyomozás megindításától számított két év eltelt [176. § (2) bek.].

(4) A nyomozást megszüntető határozatot egyidejűleg közölni kell a gyanúsítottal, a védővel, a sértettel, a feljelentővel és azzal is, aki magánindítványt terjesztett elő.”

A Be. - 2006. június 16. napján hatályos - 190.§ (1) bekezdés i) pontjának rendelkezése szerint a Fővárosi Főügyészség illetékes ügyészének hivatali kötelessége lett volna legkésőbb 2006. június 16. napján „automatikusan”, azaz mérlegelés nélkül meghoznia és - a (4) bekezdés előírása szerint - közölnie az ellenem folytatott nyomozást megszüntető határozatot.

Az ügyész ezen vitathatatlan kötelezettségét az a törvényi tény alapozza meg, hogy a nyomozás „abszolút” - azaz az ügyész számára kétségtelenül jogvesztő - kétéves garanciális határidejéig arra nyitva álló időtartamon belül nem történt vádemelés!

A 2006. június 16. napján hatályos törvényi rendelkezés az ilyen esetre minden kétséget kizáróan írja elő az ügyész számára a nyomozás megszüntetését, lényegében csupán annak a triviális, tőle független ténynek a megállapítását és határozati formában történő kimondását, hogy a nyomozás a törvény erejénél fogva megszűnt!

Erre az ügyész minden kétséget kizáróan felkészülhetett, amikor a nyomozást meghosszabbító legutolsó határozatát meghozta, hiszen abban épp a kétéves garanciális határidő záró napját nevezte meg a nyomozás határidejének.

Az ügyész ezen cselekménye nyilván nem tekinthető véletlen egybeesésnek.

Jelen panaszom tekintetében az a tény bír relevanciával, hogy a törvényalkotó félre nem érthetően fogalmazta meg - mind a törvény szövegében, mind a módosítás indokolásának az alkotmányosságra alapozó a szövegében - a 2006. június 30.-ig hatályos kógens, tehát ellentmondást, vitatást és mérlegelést nem tűrő törvényi rendelkezésében, hogy az ügyész köteles határozattal megszüntetni a nyomozást. (8. melléklet)

Az ügyészség azzal, hogy a 2006. június 16-án vádemelés nélkül letelt kétéves nyomozási határidő ellenére nem hozta meg a számára a Be.190.§ (1) bek. i) pontjában előírt nyomozást megszüntető határozatot, az eljáró bíróságok azzal, hogy az ügyészség mulasztását számos indítványom ellenére nem orvosolták megsértették az Alaptörvény Szabadság és Felelősség XXIV. cikkét, az Egyezmény VI. cikk 1. bekezdését az akkor hatályos Alkotmány 57.§ (1) bekezdését (11. melléklet).

III.

Az ügyész és az eljáró bíróságok álláspontjuk igazolására a BH.2004.402.szám alatt kihirdetett, a Fővárosi Ítéltábla ██████████ zámú eseti határozatára hivatkoznak.

A Fővárosi Ítéltábla nyomozásfelügyeleti minőségében eljárva **más eljárásban** hozott végzésében olvasható az ügyemben eljáró mindkét elsőfokú bíróság sajátos eljárásjog értelmező indokolásának megfelelő jogértelmezés, az alábbiak szerint:

„Mivel a nyomozás... további nyomozati cselekmények elvégzettése hiányában – 2004. március 30. napján - befejeződött. Ezzel a büntető eljárás nyomozati szakasza lezárult anélkül, hogy a nyomozás határideje elérte volna a Be. 176. § (2) bek-ben írt kétéves intervallumot. Az eljárás az ügyészség előtt folytatódik... a szükséges intézkedések megtétele végett. A vádemelés nem része a büntető eljárás nyomozati szakaszának, attól a Be. rendszerében a X. fejezetben elkülönülten nyert szabályozást. Ezen indok és fentiekben kifejtett jogértelmezéssel áll összhangban, ezért a meghatalmazott védővel a Be. 176.§ (2) bek-re történő hivatkozása nem alapos.” (9. melléklet)

Ezzel szemben az 1998. évi XIX. tv. a büntetőeljárás tényleges fordulópontjaként, összesen 49 alkalommal nevezi meg a vádemelés mozzanatát, amint ezt a jelen kérelem 10. melléklete tartalmazza. Tény, hogy a Be. soha sem említi hasonló jelentőségű fordulópontként sem az iratismertetést, sem az iratoknak az ügyészhez történő továbbítását. Az iratismertetést csupán a terhelt és a védő egy lehetőségeként említi. Azt sem kötelező jelleggel. Az iratok ügyészhez való továbbításának időpontjáról a védelem tudomást sem szerez. Tehát az úgynevezett „vádemelési szaknak” nincs pontos, minden érintett által ismert kezdő napja.

A „vádemelési szak” nem létező eljárási fogalom.

A Be. 176. § (2) bekezdésének 2006. június 30-ig (tehát 2006. június 16-án minden kétséget kizáróan) hatályos rendelkezése rendkívül egyszerűen és közérthetően megfogalmazott. Bármely laikus személy számára közérthetően mondja ki, hogy az ügyészség (a nyomozási időköz második évében a legfőbb ügyészség) legfeljebb, az alapos gyanú közlésének napjától számított két év időközre jogosult megállapítani (meghosszabbítani) a nyomozás határidejét. Ebben az időszakban a Be. még nem módosult azaz ekkor még nem tartalmazott olyan rendelkezést, amely a kétéves határidő utáni tilalom alól bármilyen kivételt tett volna. Felhívom a figyelmet arra a tényre, hogy a Be. 176. § (2) bek-e nem a „nyomozást”, mint a nyomozó hatóság feladatellátását, tevékenységét, munkavégzését nevezi meg, hanem határozottan és félre nem érthetően a „**nyomozás határidejének**” meghosszabbítását tiltja, azaz a „**nyomozás határidejét**” kifejezést használja.

Kérelmem tárgya szempontjából a Be. másik releváns rendelkezése a **190. § (1) bek. i) pontjának a 2006. június 16-án hatályos rendelkezése:**

„190. § (1) *Az ügyész a nyomozást határozattal megszünteti*

i) ha a meghatározott személy ellen folyó nyomozás megindításától számított két év eltelt (176. § (2) bek.)”

Az idézett törvényi szöveg tehát félre nem érthetően nem a nyomozási tevékenység pillanatnyi állapotához, hanem egyértelműen a kétéves nyomozási határidő, azaz időköz elteltéhez rendeli az ügyész számára ezen határnapra előírt határozat elkészítését.

Teljesen nyilvánvaló, hogy a jogalkotó egyetlen szóval sem említi sem a nyomozó hatóságot, sem annak a kétéves határidő lejárata napján esedékes kötelezettségét, sem a nyomozás adatainak pillanatnyi helyzetét, az esetlegesen szükségesnek tűnő további nyomozati cselekményeket. Kizárólag az ügyészről és az ügyész ezen a napon esedékes, feltétel nélküli, abszolút köteleességéről rendelkezik.

A bíróság és az ítéltábla értelmezése tehát a nyomozás, mint tevékenység, annak egyes mozzanatait, az iratismertetést, az iratoknak az ügyészhez érkezését említi, mint a nyomozás befejezését (helytelenül), a nyomozási szakasz végét. Másrészt az iratoknak az ügyész által történő tanulmányozását, azaz az „ügyészi revíziót” emeli önálló - és a terheltek alapjogát is érintő, azaz sértő - jelentőségű büntetőeljárás szakasz rangjára. Csak azért, hogy elkerülje ezzel az ügyész számára a Be. 190. § (1) bek. i) pontjában előírt kötelezettségének teljesítését.

A [REDACTED] sz. eseti döntésének az abszolút nyomozási határidő eljárási törvény ellenes – a nyomozás és a bírósági szak közé önkényesen beillesztett „vádemelési szak” – értelmezése sérti az Alkotmány 50.§ (3) és 57.§ (1) bekezdését és az Egyezmény VI. cikk 1.bekezdését.

Az Alkotmány 50.§ (3) bek. kimondja, hogy a „*bírák függetlenek és csak a törvénynek vannak alárendelve*”.

A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. 10. § kimondja, hogy a „*bíróságot nem köti más eljárásban hozott határozat*”.

Az Alkotmány és az eljárási tv. idézett rendelkezései együttesen tehát határozottan tiltják a büntetőeljárásban a precedensjog alkalmazását.

Az ítéltábla a jogerős ítéletében elmulasztotta elbírálni a jelen kérelem III. részében előadott, általam 2006. június 16. után számos indítványban, kifogásban sérelmezett másik súlyos eljárási törvényértést.

Ezzel kapcsolatban figyelemre méltó tény, hogy az Ítéltábla saját korábbi eseti döntésére (Bnyf 704/2004 illetve BH 2004.402) kellett volna hivatkoznia, mint a „bíróság töretlen gyakorlatára”.

Az ügyészség, valamint az eljáró bíróságok azzal, hogy a kétéves abszolút nyomozás határidő lejártán előírt határozathozatal elmulasztását az alkotmánysértő BH 2004.402. sz. eseti döntésre hivatkozva indokolták, megsértették az Alaptörvény Szabadság és Felelősség XXIV. cikkét, az Egyezmény VI. cikk 1. bekezdését az akkor hatályos Alkotmány 50.§ (3) és 57.§ (1) bekezdését (11. melléklet).

IV.

A jogerős ítélet - más vádakkal együtt - a bűnösségemet állapította meg 1. rb. csődbűncselekmény büntetének minősítésével. **A minősítést az ítéletábra minden esetben a 2012. évi C. tv. 411.§ a) pontjára alapozta.**

Az 1978. évi IV. tv. (régi Btk.) és a 2012. évi C. tv. (új Btk.) 2. §-a egybehangzóan rendelkezik akként, hogy „**a bűncselekményt az elkövetése idején hatályban lévő Büntető törvénykönyv szerint kell elbírálni.**”

Kivéve, ha az új Btk. alkalmazása előnyösebb a terhelte nézve.

Az ellenem csődbüntett miatt emelt vád az eredeti vádirat és a jogerős ítélet szerint is (7. oldal) az **1978. évi IV. tv. 290.§ (1) bek. b) c) és d)** pontjai szerint a [REDACTED] 2003. október 9-én **bekövetkezett fizetési képtelenségét** követően elkövetett csődbüntett volt. A vádiratban szó sem volt arról, hogy a [REDACTED] fizetési képtelenségét én okoztam volna, mivel azt a befektetői hangulat megváltozásában állapította meg.

Kétségtelen tény, hogy az ügyész a vádiratban jelentős terjedelemben részletezte az ügyben érintett másik szövetkezet, a [REDACTED] által 2001. január 1. után végrehajtott különböző cégalapítások, tőkeemelések, részvény és kötvényvásárlások, és a szövetkezeti üzletrészek cégcsoporton belüli forgalmazását.

Tény, hogy a [REDACTED] fizetési képtelenné válásakor, és az azt megelőző években nem én voltam az elnöke.

Tény, hogy a [REDACTED] nem vált fizetési képtelenné, ellene nem folyt felszámolási eljárás.

Mindezen tények ellenére az Ítéletábra engem – aki a [REDACTED] elnöke voltam – a [REDACTED] által megvalósított tőkeemelések, stb. miatt – elsősorban a [REDACTED] történt 1.100.000.000 Ft és 400.000.000 Ft tőkeemelés miatt ítelt el. Azt állítva, hogy a tőkeemelés önmagában fedezetelvonás. Ezt cáfolja egyébként a [REDACTED] z. határozata (EBH 2000.326)

Újabb lényeges tény, hogy a vádiratban részletezett, a [REDACTED] elnökeként 2001. január 1 és 2003. október 9. között történt „elkövetési cselekmények” miatt a 2012. évi C. tv. 411.§ (1) bek. b) és c) pont, (2) bek. b) pont, (3) bek. b) pont alapján állapította meg a bűnösségemet.

A 411. § (1) bek. szerinti bűncselekmény alakzatot az 1978. évi IV. tv. 2007. július 1-én hatályba lépett módosítása teremtette meg. (Ott még 290.§) **Tehát ez a bűncselekmény fajta a vádiratban leírt 2001 – 2003. időszakban nem létezett.** Ebből következően a „fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet” törvényi tényállását jelen eljárásban nem alkalmazhatta volna sem az ügyész, sem a bíróság.

Tényként kell megállapítani, hogy a bíróság olyan **tőkeemelések, mint elkövetési cselekmények** alapján mondta ki bűnösségemet, amelyek valós és törvényes, a cégjegyzékbe szabályosan bejegyzett tőkeemelések voltak, amelyekről minden jogi szakismeret nélkül is aggálymentesen állapítható meg, hogy „a cselekmény nem bűncselekmény”.

Súlyosbítja az ítéltábla törvénysértő eljárást, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy az ellenem folytatott bírósági eljárásban IV. r. vádlottként feleségemet [REDACTED] s V. r. vádlottként fiamat [REDACTED] (egyébként sem tisztázott ok-okozati összefüggések mellett) bűnösnek mondta ki az én fenti állítólagos csődbűncselekményemet segítő bűnpártolás büntetében.

Bár a legtöbb vádpontban azonos büntetési tételt tartalmaz a régi és az új Btk., az új Btk. alkalmazása mégis hátrányosabb helyzetet teremtett azzal, hogy a **2012. évi C. tv. 80. § (2) bek. a büntetési tétel középértékének megfelelő büntetés kiszabására kötelezi a bíróságot.**

Ezt a kötelezést a régi Btk. még nem tartalmazta.

Az első fokon kiszabott büntetésem 7 év, míg a másodfokon kiszabott büntetésem 10 év (az 5-15 év középértéke) úgy, hogy pl. a számvitel rendjének megsértése vádpont alól az Ítéltábla lényegében (azaz ebben is eljárási törvény ellenes módon) felmentett, míg az elsőfokú bíróság ebben még a bűnösségemet állapította meg.

A Fővárosi Ítéltábla azzal, hogy nem az elkövetéskor hatályban lévő Btk-t alkalmazta, súlyos joghátrányt okozott. Ezzel megsértette, az Alaptörvény Szabadság és Felelősség XXIV. cikkét, XXVIII. cikk (4) bekezdését, az Egyezmény VI. és VII. cikk 1. bekezdését az akkor hatályos Alkotmány 57.§ (1) és (4) bekezdését (11. melléklet).

Kérelmemhez csatolt melléletekben állásponantom helyességének további jogi és jogirodalmi bizonyítékait, valamint az eljáró ügyészi és bírósági szervek elfogultságának bizonyítékait adom elő.

Fentiekre tekintettel ismételten kérem a T. Alkotmánybíróságot az eljárás megszüntetésére, és valamennyi határozat hatályon kívül helyezésére.

Márianosztra, 2014. március 12.

T

Melléletek:

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.